

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

IV. ÚS 324/2018-14

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 16. mája 2018 v senáte zloženom z predsedníčky Ľudmily Gajdošíkovej a zo sudcov Miroslava Duriša (sudca spravodajca) a Ladislava Orosza predbežne prerokoval sťažnosť obchodnej spoločnosti ORIMEX s. r. o., Páľovská 400, Žaškov, zastúpenej Advokátskou kanceláriou Bugala – Ďurček s. r. o., Miletičova 5B, Bratislava, v mene ktorej koná advokát a konateľ Mgr. Juraj Bugala, ktorou namieta porušenie svojho základného práva podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a práva podľa čl. 6 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 1 Obdo 41/2016 z 27. septembra 2017, a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť obchodnej spoločnosti ORIMEX s. r. o. odmieta ako zjavne neopodstatnenú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

1. Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 11. januára 2018 doručená sťažnosť obchodnej spoločnosti ORIMEX s. r. o. (ďalej

len „sťažovateľ“), zastúpenej Advokátskou kanceláriou Bugala – Ďurček s. r. o., ktorou namieta porušenie svojho základného práva podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva podľa čl. 6 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) sp. zn. 1 Obdo 41/2016 z 27. septembra 2017 (ďalej len „napadnuté uznesenie najvyššieho súdu“). Podaním doručeným ústavnému súdu 17. januára 2018 sťažovateľ opravil chyby v písaní vo svojej sťažnosti.

2. Z obsahu sťažnosti a jej príloh vyplýva, že sťažovateľ uzavrel so žalobcom zmluvu o preprave tovaru, v zmysle ktorej za dohodnutú cenu 3 000 € bol žalobca povinný vykonať prepravu tovaru z obce Žaškov (Slovensko) do Laksevag Bergen (Nórsko). Žalobca tovar na miesto vykládky doručil o 4 dni neskôr ako bolo dohodnuté v zmluve, čím sťažovateľovi vznikla škoda vo výške 1 360 €, ktorú sťažovateľ žalobcovi vyfakturoval a započítal k dohodnutej cene prepravy. V konečnom dôsledku tak sťažovateľ zaplatil žalobcovi o 1 360 € menej ako bola pôvodne dohodnutá cena za prepravu. Žalobca s uvedeným započítaním nesúhlasil a obrátil sa na Okresný súd Dolný Kubín (ďalej len „okresný súd“), kde sa domáhal zaplata sumy 1 360 € s príslušenstvom. Okresný súd rozhodol rozsudkom č. k. 9 Cb 53/2014-76 z 5. mája 2015 tak, že sťažovateľa zaviazal zaplatiť žalobcovi sumu 1 360 € s príslušenstvom a náhradu trov konania a v zostávajúcej časti žalobu zamietol. Proti rozsudku okresného súdu podal sťažovateľ v zákonnej lehote odvolanie, o ktorom rozhodol Krajský súd v Žiline (ďalej len „krajský súd“) rozsudkom č. k. 13 Cob 252/2015-112 z 20. januára 2016, ktorým potvrdil rozsudok okresného súdu. Proti rozsudku krajského súdu podal sťažovateľ dovolanie z dôvodu, že mu bola odňatá možnosť konať pred súdom. O dovolaní rozhodol najvyšší súd tak, že ho odmietol.

3. Sťažovateľ v sťažnosti vyčíta najvyššiemu súdu, že v dovolacom konaní nenapravil pochybenia súdov nižších inštancií týkajúce sa dokazovania. Sťažovateľ konkrétne zdôrazňuje: *„...okresný súd ani krajský súd neodôvodnili nevykonanie dôkazu - výpisu z e-mailovej komunikácie a jej neúradného prekladu tým, že by zistený skutkový stav považovali za dostatočne zistený. Okresný súd síce na pojednávaní uviedol, že na predmetné dôkazy neprihliadne, vzhľadom na jeho vyjadrenie o prečítaní listín uložených*

na č. l. 60 - 68 spisu sa však zdá, že tieto napokon vykonal. Ustálil však, že výhrada vykonaná elektronickými prostriedkami nie je písomnou výhradou. Krajský súd uviedol, že písomná výhrada síce bola vykonaná písomne, avšak na ňu neprihliadol z dôvodu, že bola v inom ako slovenskom jazyku.“ Takýto postup považuje sťažovateľ za neprípustný. Podľa sťažovateľa, ak krajský súd považoval ním urobenú výhradu za písomnú, bol povinný buď vrátiť vec okresnému súdu na doplnenie dokazovania, alebo bol povinný dokazovanie sám doplniť. Krajský súd podľa sťažovateľa nebol oprávnený na predložený dôkaz neprihliadnuť. Keďže najvyšší súd sa s postupom krajského súdu stotožnil, sám sa mal dopustiť porušenia práv sťažovateľa.

4. Sťažovateľ tvrdí, že krajský súd nevychádzal zo skutkového stavu zisteného okresným súdom, hoci v rozsudku č. k. 13 Cob 252/2015-112 z 20. januára 2016 krajský súd uviedol, že skutkový stav, ako ho ustálil okresný súd, považoval za správne zistený. Podľa sťažovateľa je preto rozhodnutie krajského súdu vnútorne rozporné, nezrozumiteľné, nejasné a nespĺňa ústavné náležitosti na kvalitu rozhodnutia.

5. Najvyšší súd v napadnutom uznesení z hľadiska procesného posudzovania prípustnosti podaného dovolania nevyhodnotil postup krajského súdu, ktorým tento dospel k záveru o uzavretom skutkovom stave, ako relevantný dovolací dôvod v zmysle § 237 ods. 1 písm. f) zákona č. 99/1963 Zb. Občiansky súdny poriadok v znení účinnom v predmetnom období (ďalej len „Občiansky súdny poriadok“). Sťažovateľ sa domnieva, že z predmetného rozhodnutia najvyššieho súdu nie je zrejmé, prečo postup krajského súdu, ktorý podľa sťažovateľa neprihliadol na navrhovaný dôkaz, považoval za správny, a preto považuje aj rozhodnutie najvyššieho súdu za nedostatočne odôvodnené, nejasné a nezrozumiteľné.

6. Na základe uvedeného sťažovateľ navrhuje, aby ústavný súd po prijatí sťažnosti na ďalšie konanie nálezom takto rozhodol:

„1. Základné právo sťažovateľa *ORIMEX s.r.o.*, so sídlom *Pál'ovská 400, 027 21 Žaškov*, [REDACTED], zapísaný v *Obchodnom registri Okresného súdu Žilina*, oddiel: *Sro*, vložka č. *17496/L* na súdnu a inú ochranu a na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 46

ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a čl. 6 ods. 1 Európskeho dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky zo dňa 27.09.2017, sp. zn. IObdo/41/2016 porušené bolo.

2. Uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky zo dňa 27.09.2017, sp. zn. IObdo/41/2016 sa zrušuje a vec sa vracia Najvyššiemu súdu Slovenskej republiky na ďalšie konanie.

3. Najvyšší súd Slovenskej republiky je povinný nahradiť sťažovateľovi ORIMEX s.r.o., so sídlom Páľovská 400, 027 21 Žaškov, [REDAKOVANÉ], zapísaný v Obchodnom registri Okresného súdu Žilina, oddiel: Sro, vložka č. 17496/L trovy právneho zastúpenia vo výške 96,25 EUR /za jeden úkon právnej služby - podanie tejto sťažnosti/ do pätnásť dní od právoplatnosti tohto nálezu.“

II.

7. Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

8. Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky.

9. Podľa čl. 6 ods. 1 prvej vety dohovoru každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom, ktorý rozhodne o jeho občianskych právach alebo záväzkoch.

10. Ústavný súd v súlade so svojou ustálenou judikatúrou v prvom rade považuje za potrebné uviesť, že obsah základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru tvoria obdobné záruky, že vec bude spravodlivo prerokovaná nezávislým a nestranným súdom postupom ustanoveným zákonom. Z uvedeného dôvodu v týchto právach nemožno vidieť podstatnú odlišnosť (II. ÚS 27/07).

11. Základné právo na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy zaručuje, že každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde, pričom jeho súčasťou je aj ochrana, ktorá sa účastníkovi konania poskytuje v odvolacom konaní, t. j. v konaní, v ktorom sa podaním riadneho opravného prostriedku domáha ochrany svojich práv pred odvolacím súdom z dôvodov, ktorých uplatnenie umožňuje procesné právo. Ak účastník konania splní predpoklady ustanovené zákonom na poskytnutie ochrany v odvolacom konaní, všeobecný súd mu túto ochranu musí poskytnúť v rozsahu, v akom sa preukáže existencia dôvodov na poskytnutie súdnej ochrany v takom konaní. Poskytnutie takejto právnej ochrany však, prirodzene, nemožno považovať za právo na úspech v odvolacom konaní (m. m. II. ÚS 4/94), ak každé také rozhodnutie odvolacieho súdu odpovedá na obsah odvolania ústavne konformným spôsobom a v rozsahu upravenom zákonom (čl. 46 ods. 4 ústavy).

12. Z ustálenej judikatúry ústavného súdu tiež vyplýva, že neodmysliteľnou súčasťou základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy je aj právo účastníka konania na také odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ktoré jasne a zrozumiteľne dáva odpovede na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany, t. j. s uplatnením nárokov a obranou proti takému uplatneniu (napr. IV. ÚS 115/03, III. ÚS 60/04). Potreba náležite odôvodniť súdne rozhodnutie je daná tiež vo verejnom záujme, pretože je jednou zo záruk, že výkon spravodlivosti nie je arbitrárny, neprehľadný a že rozhodovanie súdu je kontrolovateľné verejnosťou (IV. ÚS 296/09).

13. Ústavný súd návrh predbežne prerokuje podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa a zisťuje, či nie sú dôvody na jeho odmietnutie podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

14. Podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania návrhy, na prerokovanie ktorých nemá právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

15. Z § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde vyplýva, že úlohou ústavného súdu pri predbežnom prerokovaní sťažnosti je tiež posúdiť, či táto nie je zjavne neopodstatnená. V súlade s konštantnou judikatúrou ústavného súdu o zjavne neopodstatnenú sťažnosť ide vtedy, keď namietaným postupom alebo namietaným rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci nemohlo dôjsť k porušeniu základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to buď pre nedostatok príčinnej súvislosti medzi označeným postupom alebo rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých sa namietalo, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnenú sťažnosť preto možno považovať takú, pri predbežnom prerokovaní ktorej ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie (I. ÚS 66/98, tiež napr. I. ÚS 4/00, II. ÚS 101/03, IV. ÚS 136/05, III. ÚS 198/07). K iným dôvodom, ktoré môžu zakladať záver o zjavnej neopodstatnenosti sťažnosti, nesporne patrí aj ústavnoprávny rozmer, resp. ústavnoprávna intenzita namietaných pochybení, resp. nedostatkov v činnosti alebo rozhodovaní príslušného orgánu verejnej moci, posudzovaná v kontexte s konkrétnymi okolnosťami prípadu (IV. ÚS 362/09, m. m. IV. ÚS 62/08).

16. Sťažovateľ v sťažnosti predovšetkým spochybňuje postup okresného súdu a krajského súdu pri dokazovaní a následnom ustálení skutkového stavu. Sťažovateľ ale svojou sťažnosťou nenapáda rozsudok krajského súdu ani postup, ktorý predchádzal jeho vydaniu, iba uznesenie najvyššieho súdu, ktorým bolo odmietnuté jeho dovolanie proti rozsudku krajského súdu ako neprípustné. Napadnutému uzneseniu najvyššieho súdu vytýka, že nedalo odpoveď na jeho vecné námietky proti postupu a rozhodnutiu krajského súdu, preto ho považuje za nedostatočne odôvodnené, nejasné a nezrozumiteľné.

17. Najvyšší súd v napadnutom uznesení s ohľadom na sťažovateľom uplatnený dovolací dôvod uviedol:

„Podľa tvrdenia dovolateľky jej v konaní bola odňatá možnosť pred súdom konať (§ 237 ods. 1 písm. f) O. s. p.). Podľa ustálenej judikatúry sa pod odňatím možnosti konať pred súdom (do 30. júna 2016) rozumel taký procesné nesprávny postup súdu, ktorý mal za následok znemožnenie realizácie procesných oprávnení účastníka konania, ktoré mu poskytoval Občiansky súdny poriadok...

K odňatiu možnosti konať pred súdom (§ 237 ods. 1 písm. f) O. s. p.) malo v danom prípade dôjsť postupom súdu prvej inštancie a odvolacieho súdu. a to neprihliadnutím na listinné dôkazy predložené Žalovanou k otázke včasnosti písomnej výhrady dopravcovi podľa čl. 30 ods. 2, 3 Dohovoru CMR z dôvodu, že išlo o listiny v anglickom jazyku a ich nie úradný preklad do slovenského jazyka zamestnankyňou žalovanej. Namietaný procesný postup nižších súdov, spočívajúci v nevykonaní dôkazu navrhnutého niektorou zo sporových strán, sám o sebe nie je možné považovať za postup odnímajúci sporovej strane možnosť konať pred súdom. K tomu i v minulosti Najvyšší súd SR viackrát prijal záver, že súd v občianskom súdnom konaní (teraz civilnom sporovom konaní) nie je viazaný návrhmi účastníkov (sporových strán) na vykonanie dokazovania a nie je povinný vykonať všetky navrhované dôkazy. Posúdenie návrhu na vykonanie dokazovania a rozhodnutie, ktoré z nich budú v rámci dokazovania vykonané, je vždy vecou úvahy súdu (§ 120 ods. 1 O. s. p.), a nie účastníkov konania (sporových strán). Ak teda súd na základe vykonaného dokazovania považuje skutkový stav za dostatočne zistený pre rozhodnutie veci v jej merite a z tohto dôvodu nevykoná ďalšie navrhované dôkazy, pretože ich vykonanie by nemalo vplyv na rozhodnutie súdu v merite veci, nezakladá to vadu konania podľa ust. § 237 ods. 1

písm. f/ O. s. p., lebo tento postup nemožno považovať za odňatie možnosti konať pred súdom a za znemožnenie uplatnenia procesných práv, ktoré účastníci (sporové strany) mohli uplatniť, avšak v dôsledku iného (podľa nich nesprávneho) postupu súdu boli z nich vylúčení (porovnaj napr. uznesenie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 5Cdo/247/2010; 11. januára 2011 a rozhodnutia Najvyššieho súdu SR uverejnené v Zbierke stanovísk NS a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky pod R 37/1993 a pod R 125/1999)...

Dovolací súd pritom vníma a neopomína ani argumentáciu dovolateľky poukazujúcu na právnu úpravu o dokazovaní v občianskom súdnom konaní, platnú a účinnú počas prvoinštančného a odvolacieho konania (§ 120 - 136 O. s. p.) v spojení s ustanovením § 51 ods. 5 vyhlášky, podľa ktorého súd priberie prekladateľa aj na preklad listinných dôkazov predložených do súdneho spisu účastníkmi konania, vyhotovených v inom ako štátnom jazyku, s výnimkou českého jazyka. O potrebe vykonania alebo nevykonania konkrétneho dôkazu a spôsobe jeho vykonania však rozhoduje súd, pričom jeho rozhodnutie o nevykonaní určitého dôkazu alebo o nedoplnení dokazovania v smere požadovanom stranou sporu nemožno považovať za odňatie možnosti strane sporu konať pred súdom (viď uznesenie sp. zn. 7Cdo/16/2013 z 25. novembra 2013), pokiaľ doposiaľ vykonané dokazovanie považuje za dostatočné pre rozhodnutie vo veci.“

18. Najvyšší súd teda v napadnutom uznesení preskúmal procesnú prípustnosť dovolania proti napadnutému rozsudku krajského súdu a zhrnul: „...ani prípadný nedostatok riadneho odôvodnenia dovolaním napadnutého rozhodnutia alebo nedostatok v procese dokazovania (nevykonanie všetkých navrhnutých dôkazov) alebo nedostatočne zistený skutkový stav alebo nesprávne právne posúdenie veci nezakladá vadu konania podľa ust. § 237 ods. 1 písm. f/ O. s. p. (k tomu porovnaj uznesenie Najvyššieho súdu SR z 9. apríla 2015, sp. zn. 3Cdo/525/2014).“ Následne najvyšší súd odmietol dovolanie sťažovateľa ako dovolanie, ktoré smeruje proti rozhodnutiu, proti ktorému nie je procesne prípustné, bez toho, aby skúmal vecnú správnosť rozsudku krajského súdu.

19. Ústavný súd poukazuje na svoju ustálenú judikatúru, v ktorej opakovane zdôrazňuje, že otázka posúdenia, či sú splnené podmienky, za ktorých sa môže uskutočniť dovolacie konanie, patrí v zásade do výlučnej právomoci najvyššieho súdu, nie do

právomoci ústavného súdu. Otázka posúdenia prípustnosti dovolania je otázkou zákonnosti a jej riešenie samo osebe nemôže viesť k záveru o porušení označených práv sťažovateľov (napr. II. ÚS 324/2010). Z rozdelenia súdnej moci v ústave medzi ústavný súd a všeobecné súdy (čl. 124 a čl. 142 ods. 1) vyplýva, že ústavný súd nie je alternatívnou ani mimoriadnou opravnou inštanciou vo veciach patriacich do právomoci všeobecných súdov, sústavu ktorých završuje najvyšší súd (m. m. II. ÚS 1/95, II. ÚS 21/96).

20. Ústavný súd po preskúmaní odôvodnenia napadnutého uznesenia najvyššieho súdu konštatuje, že právne závery, na ktorých je rozhodnutie založené, nemožno hodnotiť ako nedostatočne odôvodnené alebo nezrozumiteľné. Najvyšší súd podľa názoru ústavného súdu ústavne akceptovateľným spôsobom zdôvodnil, prečo v danom prípade nie je založený sťažovateľom tvrdý dôvod prípustnosti jeho dovolania podľa § 237 písm. f) Občianskeho súdneho poriadku. Najvyšší súd uviedol definíciu a pojmové znaky, ktoré sú vlastné dovolaciemu dôvodu podľa citovaného ustanovenia Občianskeho súdneho poriadku a následne vysvetlil, prečo tieto pojmové znaky neboli naplnené v predmetnom konaní. Ústavný súd pri preskúmaní napadnutého uznesenia nezistil žiadnu skutočnosť, ktorá by signalizovala svojvoľný postup dovolacieho súdu (v medziach posudzovanej prípustnosti dovolania, pozn.), t. j. taký jeho postup, ktorý by nemal oporu v zákone. Odôvodnenie napadnutého uznesenia najvyššieho súdu je podľa názoru ústavného súdu presvedčivé, zrozumiteľné a ústavne konformné.

21. Ústavný súd poukazuje na to, že súčasťou základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru nie je povinnosť súdu akceptovať dôvody prípustnosti opravného prostriedku uvádzané sťažovateľom, v dôsledku čoho ich „nerešpektovanie“ súdom ani nemožno bez ďalšieho považovať za porušenie označeného základného práva podľa ústavy a práva podľa dohovoru. V inom prípade by totiž súdy stratili možnosť posúdiť, či zákonné dôvody prípustnosti alebo neprípustnosti podaného dovolania vôbec boli naplnené. Takýto postup a rozhodnutie dovolacieho súdu Občiansky súdny poriadok výslovne umožňoval, preto použitý spôsob v konkrétnom prípade nemohol znamenať odoprenie prístupu sťažovateľovi k súdnej ochrane v konaní o mimoriadnych opravných prostriedkoch.

22. Sťažovateľ považuje napadnuté uznesenie najvyššieho súdu za nedostatočné odôvodnené aj z dôvodu, že najvyšší súd nedal odpoveď na jeho námietku, prečo považoval za správny postup krajského súdu, ktorý neprihliadol na ním navrhovaný dôkaz. Ústavný súd už konštatoval, že najvyšší súd sa nezaoberal vecnou argumentáciou sťažovateľa uvedenou v dovolaní. V situácii, keď sa najvyšší súd nezaoberal vecnou stránkou argumentácie sťažovateľa, preto nemohol uplatnené dôvody dovolania vecne skúmať ani ústavný súd, pretože podaná sťažnosť smerovala len proti dovolaciemu uzneseniu najvyššieho súdu. Prípadné vecné skúmanie sťažovateľovej argumentácie zo strany ústavného súdu by eventuálne mohlo prichádzať do úvahy v prípade, keby sťažovateľ napadol v konaní pred ústavným súdom aj odvolací rozsudok krajského súdu (alebo len odvolací rozsudok krajského súdu), čo sa však nestalo.

23. Podľa § 20 ods. 4 zákona o ústavnom súde je ústavný súd viazaný návrhom na začatie konania okrem prípadov výslovne uvedených v tomto zákone. Viazanosť ústavného súdu návrhom na začatie konania sa prejavuje predovšetkým vo viazanosti petitom návrhu na začatie konania, teda tou časťou sťažnosti (v konaní podľa čl. 127 ústavy), v ktorej sťažovateľ špecifikuje, akého rozhodnutia sa od ústavného súdu domáha (§ 20 ods. 1 zákona o ústavnom súde), čím zároveň vymedzí predmet konania pred ústavným súdom z hľadiska požiadavky na poskytnutie ústavnej ochrany. Vzhľadom na uvedené môže ústavný súd rozhodnúť len o tom, čoho sa sťažovateľ domáha v petite svojej sťažnosti, a vo vzťahu k tomu subjektu, ktorého označil za porušovateľa svojich práv (čl. 2 ods. 2 ústavy). Platí to predovšetkým v situácii, keď je sťažovateľ zastúpený zvoleným advokátom (m. m. II. ÚS 19/05, III. ÚS 2/05).

24. Na základe uvedeného ústavný súd pri predbežnom prerokovaní dospel k záveru, že medzi napadnutým uznesením najvyššieho súdu a obsahom základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, ktorých vyslovenia porušenia sa sťažovateľ domáha, neexistuje taká príčinná súvislosť, na základe ktorej by po prípadnom prijatí sťažnosti na ďalšie konanie reálne mohol dospieť k záveru o ich porušení. Ústavný súd preto sťažnosť sťažovateľa odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnenú.

25. Po odmietnutí sťažnosti ako celku už bolo bez právneho dôvodu zaoberať sa ďalšími návrhmi sťažovateľa uvedenými v petite jeho sťažnosti.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 16. mája 2018